

Predikan Tacksägelsedagen 11 okt-09

Var alltid glada, be ständigt och tacka hela tiden Gud. Gör så, det är Guds vilja i Kristus Jesus. Aposteln Paulus uppmaning borde alltså råda hos oss för alltid, men kan man verkligen alltid vara glad, be ständigt och hela tiden tacka Gud? Nej, knappas någon äger en sådan förmåga och det är nog inte heller det Paulus menar. Den kristna missionen kunde te sig som orimligt och ett omöjligt företag, som man aldrig hade gett sig in på om man inte vetat att Gud befallt det. Framgången upplevde man som ett Guds under, ett ofrånkomligt bevis på att den Uppståndne själv verkade här genom sin Ande.

Dagens episteltext innehåller alltså några laddade imperativer som mästerligt fångar något av det tillsynes orimliga som följer av att vi har tagit emot Guds stora gåva: Kristus Jesus. Att alltid vara glad är en orimlighet, så länge vi bara har våra egna och denna värld's resurser att lita till. Lika orimligt är det att be ständigt utan uppehåll. Men i gemenskapen med Kristus börjar man ana vad det är fråga om. Man har något att vara glad över, vad som än händer. För man lever i en

gemenskap som inte upphör när ens tankar måste syssla med annat. Och man har hela tiden Kristus i sin närhet och är dessutom medveten om det. På så sätt kan man tacka i alla livets förhållanden, kanske inte för allting men ändå mitt under allt, vad som än händer.

Dagens text låter oss möta den allra äldsta kyrkan, inte så som den tedde sig när man såg tillbaka och berättade minnen, utan så som man upplevde den när man stod mitt uppe i händelserna. Och vi möter ett utbrott av spontan glädje mot bakgrunden av den spänning och oro som en stor missionär känner för sina andliga barn.

Det var under sin andra missionsresa som Paulus första gången kom till Tessalonike, troligen sommaren år 50. Lukas berättar utförligt om det i Apg. 17:1 f. Paulus reste tillsammans med Silas. För en vecka sedan hade båda blivit illa misshandlade i Filippi. Ändå börjar de omedelbart predika i synagogan. Tessalonike, nuvarande Saloniki, var en betydande stad. I nära 200 år hade den varit huvudstad i den romerska provinsen Makedonien, och där fanns en

manstark judisk koloni. Här predikade Paulus i tre veckor och hade som så ofta stor framgång bland de greker som fruktade Gud.

Paulus berättar om det i sitt brev. Men slutet i Tessalonike blev att hans motståndare bland judarna ställde till med ett elakartat tumult och fick myndigheterna att ingripa. Paulus och Silas fick brådstörtat ge sig iväg och kommer till Berea. Men också därifrån blev Paulus efter en kort tid bortjagad, varpå han begav sig till Athene.

I Athene bär Paulus på en nästan outhärdlig oro för den nygrundade församlingen i Tessalonike, och man kan förstå honom. Vi vet inte exakt, hur länge han hade verkat Tessalonike, men det måste ha varit en helt kort tid, kanske bara en knapp månad.

Han berättar, att han hade velat komma tillbaka dit, men att något hinder hade kommit emellan. När oron blev honom övermäktig så sände han Timoteus för att få reda på vad som hänt. Timoteus reste till Tessalonike och vände sedan tillbaka, tydligen i sällskap med Silas. De sökte upp Paulus, som under tiden fortsatt till Korint och stod mitt uppe i ett nytt arbete, något man

kan läsa om i Apg. 18:5. Det var goda nyheter Timoteus hade med sig från Tessalonike, och i stor glädje skriver Paulus till församlingen. Det första brevet till församlingen i Tessalonike var alltså skrivet i Korint någon gång under senhösten år 50 eller under den följande vintern. Vi vet att Paulus var minst ett och ett halvt år i Korint. Mot slutet av den vistelsen blev Paulus anklagad inför prokonsul Gallio. Brevet kan alltså vara den äldsta kristna skrift som finns bevarad. Och vi har anledning att tro att det apostoliska budskapet om Jesus redan i allt väsentligt hade funnit sin form, den som vi finner i de tre första evangelierna. Men inget av våra evangelier hade ännu blivit skrivet.

Paulus visste att Guds rikes framgångar inte riktigt liknar det som världen kallar succé. De kan vara förenade med lidanden och förföljelser och alla slags trakasserier från omvärlden. Evangeliet är något paradoxalt. När jag är svag, då är jag stark, kunde Paulus säga. Guds Ord verkar alltså både tro och våldsamt motstånd. Men när väl människan tar emot de goda nyheterna så händer under. Ens tänkande och handlande förändras.

Somliga har självklart en benägenhet att nervärdera de som blivit annorlunda genom Guds Ord. Det har alltid funnits en frestelse till det bland dem som står för den kyrkliga organisationen och den goda ordningen. Men den helige Andes eld får inte släckas. Den yttre ordningen med dess auktoritet står inte i motsats till det karismatiska. Bådadera ska ha sin plats, men man ska inte okritiskt acceptera allt som ger sig ut för att vara andeinspirerat. Allt ska prövas och granskas och Paulus ger samma regel åt korintierna (1 Kor 14:29).

För vår del fick vi förra helgen uppleva evangeliets sanna väsen. En frid och glädje präglade diakonidagarna här i Gällivare. Samtidigt pågick det festligheter i samhället. Man hade satt upp öltält, allt för att alkoholen skulle få fortsätta spridas, i en än mer och redan sargat samhälle. Polisen berättade i dagstidningarna att de fick ha många fler uttryckningar, än en vanligt helt. Spritdävulen får på så sätt ett stort övertag och man gör drogerna till legitimt handlande, trots att vi under senaste året tvingats följa tre unga människor till gravens vila, bara på grund av drogers ohälsa.

